

A NEOPOLISZ GYERMEKEI

IMPRESSZUM

Még több tartalom a Bloodlust világából:

www.bloodlust.hu

facebook.com/bloodlustcomics

Írta:

Dense T. Harding
densetharding.blog.hu

A borítót rajzolta és színezte:

Fábián Péter

Színezésben közreműködött:

Kozmajer Viktor

A Bloodlust logót készítette:

Csipke István

Lektorálásban segített:

Synna és Xwoman

2013

© Minden jog fenntartva.

A NEOPOLISZ GYERMEKEI

„A gyermek bűnben fogant és bűnre hajlamos” – Hippói Szent Ágoston (354–430)

Ezúttal nem tudta irányítása alá vonni a szituációt, és a kidobók sem voltak jelen, hogy áruként védelmezzék. A nap már órák óta lement, de az arcán érezte, hogy az aszfalt durva göröngyei még melegek a kegyetlen sugaraktól. Érzésének első tompa ütközése kezdett lüktető fájdalommal válni, és az arccsontja alatt egy nedves folt terjedésére lett figyelmes. Hátrakulcsolt karjait és felsőtestét rendíthetetlen erő nyomta le, ami most a becsapódás után lábai szétfeszítésére és az akadályok elhárítására összpontosult.

– Ne küzdj, akkor könnyebben vége... Úgy is megszokhattad, mit számít még egy?!
– hallotta a sziszegő rekedtséget a háta mögül.

Ez hazugságnak bizonyult: nem küzdött, de mire vége lett, a koszból és az orrán-száján kifolyt nedvekből a lökések által masszírozott vöröses sár már a szemét égette.

Így fogant meg Snakey.

Másnap Madame Sux érzéketlenülre műtött, szintetikusnak ható és kifejezéstelen arcával tüzetesen megvizsgálta a külsérelmi nyomokat, majd szárazon tájékoztatta a tényekről:

– C618, a teljes gyógyulásig a szokásos kredited hetven százalékát fogod kapni, mert a kuncsaftoktól így kevesebbet kérhetünk. – Itt azonosítójuk volt, a nevek a szórakozni vágyók kénye-kedvére voltak kitalálva, és ízlés szerint változtathatók voltak.

Livera nem is bánta, hogy a nevét megtarthatta magának. Legalább ezt. A sivatagra és a szomszúságra gondolt, amit két éve maga mögött hagyott. Nem dúskált az örömben a mindennapok során, de nagy dolognak tartotta, hogy a kietlen pusztákon át sikerült eljutnia a városig. Volt munkája, ezért nem kellett az utcán vergődnie, és (ha nem is a legtisztább, de mégis emberi fogyasztásra alkalmas) vízhez is tudott jutni. Az éghajlatváltozás és a nagy víztisztító cégek megjelenése óta ezt nem sokan mondhatták el magukról. Lesütött szemmel tudomásul vette a helyzetet.

Mikor kiderült, hogy várandós, meg akart tőle szabadulni, de a beavatkozást nem engedhette meg magának. Arra, hogy saját kézzel és egy görbe dróttal intézze el, nem vitte rá a lélek. Ha másért nem, azért, mert a munkaeszközének károsodását kockáztatta volna, ami egyenlő egy felmondással. A Madame pedig jobbnak látta nem finanszírozni neki, annak reményében, hogy különleges szolgáltatást kovácsolhat belőle, ha a terhesség alatt is dolgoztatja. Onszántából egyik lány sem vállalkozott volna ilyesmire, és mivel eddig nem keveredtek bajba (vagy nem jöttek vissza élve), ritka lehetőségnek tartotta. Jó üzletasszonyként élt is vele, sok kíváncsi ingyenc számára így szerezve boldog perceket és órákat.

Teltek a hónapok és eljött a nap, amikor Snakey először látta meg a narancs égboltot Diamondtownban, Crywen egyik, a hatóságok által "polgári rezidenciának" titulált szegénynegyedében, ami nevét sokkal inkább a formájáról, mint bármilyen benne rejlő drágakőszerű értékről kapta.

Álmatlan, kimerítő éjszakák és féléber nappalok váltották egymást a fekete hajú kisfiú első éve alatt. Kedvenc játéka egy kibernetikus mutatóujj lett, amit pár évesen, egy robbantásos "baleset" helyszínén talált. Ezt mindig magánál is tartotta. Ahogy járni tudott, munkával látták el a Síkos Macska bordélyban, a víz kinccsé válása óta megváltozott mondást követve: "Aki nem dolgozik, ne is igyék!" Elsősorban vendégek között az ágyak áthúzása, és az árulkodó foltok eltávolítása lett a feladata.

Első találkozásukkor is ezzel foglalatoshódott. Kis kezeiben hosszú partvissal, széken egyensúlyozva próbálta a kihúlt proteincseppeket letörölni a plafonról. Kifakult, valaha sötétkék, felnőtt méretű nadrágot viselt, térdein foltokkal, és tekintve, hogy túl hosszú volt, feltúrt szárral. A ruhadarabot egy öv tartotta helyben, amiről (kiegészítő gyanánt) egy kettészakított bilincs egyik fele csüngött. Zoknitlan, csupasz lábai egy fűző nélküli, taposott pipacssá hordott bakancsban tűntek el. Felsőtestét egy kinőtt póló ékesítette, amiből ágaskodás közben kilógott a köldöke. Rányomott mintaként egy letúnt kor gúnyosan vigyorgó mesefigurája heccelte az egyszeri odapillantót, azzal sem törődve, hogy egyik szeme csaknem teljesen lekopott, az orcáját pedig beterítette a munka mocska.

Így, magaslati pozícióban, dolga végzésekor vett észre a szeme sarkában egy kis alakot. Hogy megnézze, arra fordult, de megbillent, amit egy tizedmásodperc beszorult lélegzetű bizonytalanság és gyors, nyekkenő talajfogás követett. Átszelve az egyágyas helyiséget, nedves felével előre, a jövevény lába előtt pluttyant le a takarítóeszköz. A lendület facsarta szürkés folyadék bemintázta a nála néhány évvel fiatalabb kislány eddig meglepően tiszta, világoskék ruhácskáját.

- B-bocs... - bökte ki elvörösödött füllel.
- Nem baj - mosolygott halványan. - Én Juno vagyok.
- Snakey.
- Te takarítod a szobákat?
- Azt is. És te mit csinálsz, te vagy az új lány?
- Én? Én semmit, csak meg akartam nézni anya munkahelyét. Azt mondta, nem szabad idejönnöm, de kíváncsi voltam, szóval követtem...
- És tetszik?
- Furcsa... - kente le cipellőjéről az iménti incidensben szerzett váladékmaradékot a padlóra.
- Amikor nem dolgozom, a vendégeket szoktam lesni a fönti lépcsőfordulón át. Munkaidőben más nem jár fel oda, és ha lehasalok, nem vesznek észre! Ha kész vagyok, van kedved megnézni? Van néhány meglepő fazon...
- Hát... Oké - egyezett bele vacillálás után.

A takarítást követően elkezdtek szállingózni az első betérők, a gyerekek pedig felseggyedtek a rejtékhelyre. Ez a privát szobákat összekötő folyosó végén, a tároló szintre vezető lépcsősor fordulója volt, ami a kanyarban kiszélesedett, mielőtt a következő emeletbe mélyedt volna. Innen csak néhány ajtóra lehetett rálátni, de így is megfigyelhették, ahogy a választott lánnyal izgatottan érkezők elégedetten távoznak hosszabb-rövidebb idő után. - Ki mennyire bánt szűkmarkúan kreditjeivel.

Egyikőjük, szinte lovagi páncélra emlékeztető, szegecselt fémlemezes implantátumokkal tűzdelt karjai alatt két lányt is vezetett. Mögöttük fekete bőrű, raszta hajú férfi lépkedett, akinek az egyik szeme helyén egy érzékelős eszköz lencséje derengett vörösen. Valószínűleg csoportos elfoglaltságot terveztek. A páncélos karú erősen belemarkolt az egyik alkalmazottba, aki az első fájdalmas összehúzódnás után gyorsan mosolyra kényszerítette az arcát, még mielőtt mind a négyük részleteit elleplezte volna a célba vett szoba félhomálya.

Egy másik a "Kerekes Marlának" gúnyoltat terelte (róla az a pletyka járta, hogy mióta a csővasút térdből levágta a lábait, prémium kategóriás protézisekre, a Ta-gawa RunnerDX-es bioware-re gyűjt, de ennek már öt éve, és sosem lesz elég pénze, mert senki sem fizet érte annyit, hogy a mindennapok mellett félre is tudjon tenni).

A vendégen először semmi különöset nem vettek észre, de ahogy a széket végiggurítva elhaladtak, látszott, hogy a mozgása furcsán merev, és mikor távolodva elfordult, a tarkóján csatlakozók és kábelek csillantak meg.

– Ez biztos valami cyberzombi, azért jár ilyen hülyén... Nem tudom, ki engedte ki a kuckójából! Sosem láttam még itt a fajtáját, azt hittem, csak a digitális álomvilágukat szeretik!

– Gusztustalan... – Lenézően mosolyogtak, amíg el nem tűnt az egyik ajtónyílásban.

Újabb érkező megfigyelése közben törte meg a legősibb mesterség ütemes zajait a Kerekesék szobájából érkező roppanás, amit gurgulázó, bugyogó torokhangok követtek. A gyerekek meglepetten összepillantottak, amit visszatarthatatlan kuncogás követett.

– Ki van ott? – emelte fel egybenőtt, bozontos szemöldökét a zömök férfi, félretolva az őt eddig karolva vezető lányt.

Meglepően szőrös ember volt, vastag karokkal. Rövidre nyírt haja egészen benőtte az alacsony homlokát, de a tekintetét mégis inkább a dús bajsza vonzotta, ami eltakarta az ajkait. Feltűrt ingujjából burjánzóan bundás alkar világlott ki. Az anorákján lévő Neofort feliratból lehetett következtetni a munkakörére. Ez egy hatalmas építőipari cég volt a városban, aminek a nehézgépkészítői nem a szociális képességeikről voltak ismertek.

– Mit röhögsz? – indult el felháborodva.

– Gyorsan! – tuszkolta a fönti raktárszoba felé Junót Snakey. – Meglátott!

– Most mi lesz? – nyöszörögte Juno, ahogy a poros tárgyak közé vetették magukat. Balra örökké foltos matracok, jobbra törött lábú székek állták el a tüzelőnek felhalmozott könyvekhez való hozzáférést. Egy törött polcú szekrény tetején "használt kellékek" feliratú dobozok voltak felhalmozva, a pergő festésű szoba éke pedig a plafonból alácsüngő foglalathoz nélküli kábel volt. Szemben repedt üvegű ablak biztosította a tűzlépcsőre és a szeméttárolóra tekintő panorámát.

– Ki az ablakon! – mutatott a lánynak az egyetlen kiútra.

Juno már kinn volt, Snakey pedig épp indult volna, mikor a nehéz gépezeteken edződött kérges marok feltépte az ajtót. Elég volt a kisfiú bokáját elkapnia, hogy egy rántással megállítsa a menekülést. A gyerek támaszát veszítve meglódult, és még mielőtt kezeivel bármit elkaphatott volna, álla élesen találta el az ablakkeret alját. Rövid képszakadás következett, amit a polcos szekrénynek vágódás élménye szakított meg. A szekrény ép polcainak száma tovább csökkent, és a kényes egyensúlyban felpakolt dobozok is megindultak, öregedett anyagú, repedezett szilikon segédeszközök, kulcsavesztett bilincsek, szakadt ostorok és jobb nem tudni, hol járt tárgyak záporát zúdítva. Már mikor először megragadta, furcsa volt a szorítása, de csak ekkor, szembefordulva látta, hogy a támadó egyik kezén nincs mutatóujj, helyén egy csonk virít. A Neofort (sem) törődött a munkavédelemmel, ezért ez nem volt különösen sokkoló. A protézisek elterjedtek voltak és az üzleti érdek azt diktálta, hogy a munkások saját zsebükből oldják meg, ha megsérülnek, a cég számára drága elővigyázatossági intézkedések helyett.

– Azt hiszed, azért jövök ide egy kemény hét után, hogy egy hozzád hasonló kis takony gúnyolódjon rajtam, kölkök?! – csapta torzult tenyerét a görnyedten fekvő, szorosra hunyt szemű arcocskára. Újra. És újra.

Juno földbegyökerezett lábbal, lélegzetvisszafojtva nézte végig a jelenetet az ablak sarkán keresztül.

Szerda reggel a felkelő nap megvilágította a tizenkettes Népszállást, és a hajnal szégyenen rég túllépett teremtményeit. Az épület előtt egy szakadt öltözetű férfi, akinek csapzott haja és szakálla egybefüggő csimbókgyűjteményként takarta el az arcát, fémhulladékot és innen-onnan letört darabokat gyűjtött háromkerekű taligájába, hogy a C.W.I. huszonhármas számú, Jó remény utca és Büszke jövő út sarkán lévő alapanyag-feldolgozóban leadhassa. ("Tégy Te is Crywen önellátásáért és keresd meg a betevőre valót!" – Hirdetik a városvezetés hivatalos csatornáit.) Már csak harminc kiló van hátra, és megvan a reggelire való fél tucat patkányfej ára.

Tőle szemközt egy szikár alak a nappali gyári műszak kezdése előtt gyanús, félszáraz foltokat törölgetett az utcai CCDB Információs platform kijelzőjéről karbantartói harmadállásának keretében. Ezeket a konzolokat városszerte helyezte el a vezetőség, és kínosan ügyeltek rá, hogy még a rosszabb negyedekben is épen és tisztán tartassák őket. ("A polgárok zavartalan informálásának és fennakadások nélküli segítésének érdekében!" – szöveg a nyilatkozat.) A karbantartónak szerencséje volt, mert egy ID kártya bennmaradt a leolvasóban.

– Egy ismerős ismerőse ezért fog adni pár kreditet – gondolta –, a tulajdonosnak már úgy sem lesz rá szüksége a foltokból ítélve...

A huszonhetedik emeleten Snakey az ajtó súrlódó nyílására és az ezt követő, záródást jelző pittyegésre ébredt, ahogy Livera belépett az ablaktalan, egy helyiségből álló "polgári lakóegységükbe". A nő némán leült egy székre, jobb híján közvetlenül az ajtó mellett, és hanyagul megnyomott egy konzolt. Erre egy nyájas mosolyú, hófehér arc jelent meg a szemközti falba épített kijelzőjén, és szívélyes hangon elkezdett beszámolni a nap legfontosabb eseményeiről. Az ID kártya olvasóba csúsztatása után kis ablak nyílt az előtte lévő asztal lapjával egy síkban, ahova poharat illesztett, amit a gép vékony sugárban feltöltött zavaros-kékes folyadékkal.

– A frissítője elkészült, fogyassza egészséggel! – mondta a hófehér arc, majd folytatta a korábbi monológot.

A fiú is felkászálódott a sarokban fekvő matracáról és szemét dörzsölgetve nekilátott egy fiókból üvegeket előbányászni. Az első három üres volt, de a negyedik alján sóhajtással nyugtázta, hogy van még valamennyi zöldesbarna pempő, amit elkezdett kettéosztani az üres üvegek egyikét használva. A porciók egyikét anyja elé helyezte, aki addigra szomjas kortyokkal kiitta a folyadékot, és már elkezdte lehámozni magáról a platformos cipőket és a fűzőt. Mikor végzett, nekilátott a reggeli szilárdabb részének is: a rothadásnak indult algapép gennyes-sós íze az első falatnál még felébresztette, utána már csak zsibbasztotta az ízlelőbimbóit.

- Tegnap megütött egy tetű.
Livera ekkor nézett rá először és megpillantotta a véraláfutásos, puffadt kis arcot.
– Mi történt? – húzta el fáradt, kenődött rúzsos száját.
– Találkoztam egy lánnyal, úgy hívják Juno, neveltünk, az a barom meg azt hitte... –
Látta a gyerek lelkesedését, de az arca elkomorodott a név hallatán.
– Juno a Madame lánya – szakította félbe –, nem tudom, mit keresett ott, de soha
többet nem beszélhetsz vele! Megértetted?
– De én...
– Nincs de! – emelte fel a hangját és kevert le egyet a sajtóan dagadt felületre
ugyanazzal a lendülettel.
– Legutóbb, mikor elloptad azt a palack vizet, alig sikerült megtartani a helyünket.
Még egyszer bajba keversz a hülyeségeddel, és mind a ketten repülünk. Ha miattad
kell használni tűket válogatnom fertőtlenítésre, ide többet nem jössz vissza, lahkatsz
az Alagútban a degeneráltakkal és a félreimplantált roncsokkal! Nem kértelek, de itt
vagy, etetlek, megtúrlek, nem fogod még jobban tönkretenni az életem! Nem mész a
közelébe és nem csinálsz semmit, csak amit mondanak! Érted!? – Hogy biztosra
menjen két kézzel megfogta a vállát és megrázta.
– Értem – felelte Snakey halkán, a sarokba fordított fejjel.

Mikor legközelebb felbukkant egy újabb, rikítóan tiszta ruhában, Juno nem tudott
meg semmit a tilalomról, csak azt, hogy nem szabad a bordélyban játszaniuk.

Az elkövetkezendő hónapokban belopódtak a Vashús Verem nézőterére (ahol
masszív implantátumokkal szinte felismerhetetlenségig "fejlesztett" és szerekkel
dühített állatok élet-halál küzdelmére fogadhatott a nagyérdemű). Köveket dobáltak a
Déli Csatorna sókristályos falai közt lomhán csordogáló, habos, zöld folyadékába.
Megnézték (és higúnyolták) a Centrum kapuja előtti nagy holo projektoron a város
évfordulójának alkalmából leadott beszédet (amiben az elnök tíz méter magas mása
az eddig elért sikerek felett érzett büszkeségét fejtette ki, és az életszínvonal
eddigéhez hasonló gyors emelkedéséről biztosították a polgárokat). Mivel Juno
kártyáján volt hozzá elég kredit, egy órára egy kibertér interfészt is kipróbáltak egy
közeli rekreációs központban.

Általában a nappali műszakok lejárta után találkoztak a Síkos Macska mögötti
utcában, ilyenkor voltak benn a legtöbben, mindenki el is volt foglalva, nem volt idejük
azzal törődni, hogy hol vannak a gyerekek. Ha valaki észrevette volna, hogy Snakey
befordul a kis utcába, abban sem lett volna semmi meglepő, mert a konténer ott volt
és a benti dolgok végeztével mindig magával hozta a szemetet.

Egyik este Juno már egy ideje ácsorgott, aznap ugyanis egy maszatos vendég után több volt a munka, mint általában. Amikor a várt fiú feltűnt az utca végén, egy nagyobb alak is utána fordult a sikátorba.

– Na, mi van, kölökö?! Megfogadtam, hogy ha még egyszer meglátlak, nem leszek olyan finom, mint múltkor. – röhögött és lépett közelebb a csonka kezű bajszos ember, aki legutóbbi találkozásukkor nem keltett bizalomgerjesztő benyomást.

Mikor megpillantotta a lányt, vigyora kiszélesedett:

– Ez a kis barátnőd? – Juno elakadt lélegzettel lépett hátra, de megbotlott és elesett.

– Talán megmutatom neki, mi a különbség fiúk és férfiak között! És én még fizetni akartam érte odabenn!

Snakey úrrá lett az ijedtségén és teljes erejéből meglendítette a kezében lévő teli szemeteszákot egyenesen a fenyegető alak irányába. A zsák puffant, a gyenge anyag azonnal megadta magát, minek következtében a felszabadult szemét szanaszét hullott.

A durva vonású arc elvörösödött a felháborodástól, a toronymagasnak tűnő test pedig elkezdett valóban lendületet venni és megindulni feléjük.

– Te kis... – kezdte, de mondandója félbeszakadt, mert a kisfiú a zsebéből előkapta a kedvenc mechanikus mutatóujjat és marokra fogva nyomta a feje felé.

A vakmerő húzás a meglepetés erejével hatott, ezért csak a reflexesen lehunyt szemhéj védelmén kellett átfúródnia a durván megmunkált fém protézisnek, hogy egyenesen elindulhasson befelé. Elharapott szőlőszemhez hasonló pattanást hallatott a szemgolyó, ahogy a fémizületek utat követelve felhasították. A mozdulatot csak a szemgödör csontjai állították meg.

A sérült üvöltve hátrahőkölt. Lassan, remegő kézzel nyúlt az elsötétedett szem felé, hogy az idegen tárgyat kitapogassa. Fújtatott és a puha húsból kilógó végét megpróbálta megfogni. Résnyire nyitott szájjal, összeszorított fogai közt dühödten préselte ki a levegőt, ami magával sodorta a benn található sűrűsödött nyálát, habot képezve az ajkain és a szája sarkában.

Nem volt ideje véghezvinni a beavatkozást, mert fájdalmában felborult, ahogy Snakey a szétterült szemétből felszedett törött üvegdarabot az ágyékába vágta.

Már amikor megfogta az üveget, érezte, hogy elvágta a tenyerét. Miután látta elterülni a bajszost, az új seb egyre letagadhatatlanabban követelte a figyelmét. Akaratának minden cseppjével a feladatra összpontosított. A súlyos konténerre nézett, ami közvetlenül mellettük állt.

Kis hezitálás után elkezdte rángatni, az első két nekiveselkedésnél kevés sikerrel. Lábával magát a házfaltól ellökve, teljes testtel tolni kezdte, ami már elégnek bizonyult, és az acél tároló kemény éle a fekvő testre csattant, a benne lévő hulladék pedig beborította azt.

Még nyögött, amikor a fiú a kiborult tartalomtól megkönnyebbült hasznit először emelte meg és ejtette rá újra, de a visszajelzések a harmadik alkalomtól elmaradoztak.

Juno a döbbenetből felocsúdva a ruhájánál fogva húzta és sikítva kérte, hogy menjenek, de ő egészen addig folytatta, míg a robajra felfigyeltek közeledésének zaját nem hallották. Elfutottak, az érkezők pedig egy zavarodott bíborfüggő eseteként írták le a látottakat, aki mámorában elrántotta a szemetest így agyonütve magát. A szemét közt lévő kis cseppentő is erre utalt, senki sem foglalkozott vele tovább.

Pár év múlva Juno betöltötte a tizenkettőt, időszerű volt hát, hogy iskolába írassák. Az anyja, amit tudott, ráfordított, befektetésként és a jövője megalapozásaként tekintett rá, így esett a választás egy jó nevű, bentlakásos iskolára a Centrumban. Évek óta keményen hajtotta a lányokat, hogy meg tudja fizetni, és most, hogy a gyerek megfelelő korba ért, ellenvetésnek a szikrájáról sem volt hajlandó hallani. Snakey továbbra is a bordélyban dolgozott, fel sem merült, hogy az ő esetében bárkinek tellene vagy bárkit érdekelne az ilyesmi. Az indulás előtti éjszakán a nagy lejárát korrodált korlátján ülve nézték az Alagút néhány félkegyelmű lakójának szárnalmas vegetálását. Nem beszélgettek, tudták, hogy a holnap megállíthatatlanul el fog érkezni. Így is lett.

Egy monoton év telt el. Eleinte beszéltek néhányszor, ha Snakey kiber interfészhez jutott. Ezek az alkalmak azonban hamar ritkulni kezdtek, egyre többször volt rossz az időpont, mikor belépett, míg végül a próbálkozások is elmaradtak. Így maradt a hétköznapi szürkesége, a foltok, a fölényeskedő kuncsaftok, a tizenkettes Népszállás és a hófehér arc a kijelzőn a néma reggelik alatt. Viszont most, hogy Ő újra visszaérkezik a negyedbe, ha csak egy kis időre is két tanév között, talán addig elviselhetőbb lesz. A szünet első napján Snakey dobogó szívvel várakozott a régi, szokott helyen.

A második fölöslegesen végigállt este után elhatározta, hogy nem pazarolja tovább az időt és elmegy Junóékhoz. A kapu zárva volt, de egy kifelé tartó nemtörődömségének hála hamar bejutást nyert. Beszállt a liftbe és megnyomta a harmadik emelet gombját.

– "Májat, vesét és más friss szerveket keresek korrekt áron! Belépés: #FGG-345-6723" – véste fel segítőkészen valaki a liftajtó belsejére a nagy lehetőséget és az elérhetőséget lakótársai számára. A folyosón többségében még megvoltak a régi zsanéros ajtók, de az, amit ő keresett, már a szokásos elektromos, falba sűrűlődjára volt cserélve. Három csengetés után nagy nehezen kinyílt és a másik oldalán megpillanthatta Junót, ahogy megszokhatta, ragyogóan tiszta ruhában. Az eltelt idő igencsak meglátszott a tini lányon, tagadhatatlanul nőiesedni kezdtek a vonalai, amire az öltözködése is rásegített. Szótlanul álltak egymás arcába bámulva, végül Juno törte meg a csendet nyugtalanul fintorogva:

– Mit akarsz?

– Látni akartalak.

– Most látsz, mit akarsz? – gúnyolódott.

– Csak... találkozni akartam. Azt, hogy eltöltsünk pár napot... – préselte ki magából nagy nehezen.

– Igen? – fakadt csengő nevetésre a lány. – És ezt hogy képzelted el? Te eldobod az ondós moppot, és kézen fogva elsétálunk a centrum egyik felhőkarcolójába, ahol egy kristályvizes medencéből megnézzük a naplementét?

– Azt hittem, hogy...

– Mit? Hülye voltam. Kicsi voltam. Te pedig egy senki takarító, most már rájöttem. Menj el, suvickos! – megnyomta a belső gombot, az ajtó pedig visszaszaladt a helyére, és pittyegő hanggal jelezte, hogy bezárult.

A kinn maradt fiúnak hirtelen úgy hatott, mintha a folyosó és a falak többszörösükre nőttek volna körülötte, ő pedig hangyányira zsugorodott. Percekig állt még egy helyben, bénultan bámulva a zárt ajtóra, hátha nem is történt meg a párbeszéd. Hátha újra kinyílik, és kiderül, hogy az egészet csak képzelte a nyitásra várakozva. Hátha vicc volt az egész. Az ajtó csukva maradt.

Szédülten indult el, de a liftből lenn kilépve már lendületet kapott, olyannyira, hogy egy arctalan szembejövőt vállal fel is lökött.

Dühében jót rúgott a sarkon üres szemgödrökkel térdelő vak emberbe is, aki belebukfencezett az előtte felfordított kalapba. Ez különösen kellemetlen lehetett neki, mert valaki lelkiismeretesen figyelembe vette, hogy nem élelemre gyűjt, és injekciós tűt helyezett a kalapba adományként. A felemelt homlokának bőre alá szűrődött tű rezegve állt ki, de az érzésre azt hitte, csak megütötte magát, ezért miután visszahelyezkedett, így ült tovább... Napokig.

Snakey hazament és magához vette az annak idején gondosan visszaszerezett kibernetikus ujját, meg amennyi vizet talált, majd maga mögött hagyta a tizenkettes Népszállást. Többet sem ide, sem pedig a Síkos Macska bordélyba nem tette be a lábát.

Crywen városa élmények sorával, felelősségteljes szülő módjára nevelte gyermekeit, hogy olyan emberekké válhassanak, amilyenek lenniük kellett. Aki képesek és alkalmasak arra, hogy a nagy test sejtjeiként éljenek. Aki erősek, ismerik a helyüket és a szerepüket, tudják, hogy magukra vannak utalva. Az ide vezető folyamat nem mindig volt könnyű, és gyakran előfordult, hogy ismétlésre volt szükség a teljes bevésődéshez. Snakey úgy gondolta, hogy megtanulta a leckét. De még fiatal volt és talán nem is kifejezetten tanulékony...

"Aki takarékoskodik a vesszővel, az gyűlöli a saját gyermekét, aki viszont szereti, az gyakran megfenyíti. Ahogyan Salamon mondja: üsd meg vesszővel a te gyermekedet, mert csak így óvhatod meg lelkét a pokol szenvedéseitől." – Luther Márton (1483–1546)